

L'Albert i la Closca, de Max Hernández Simon

Hi havia una vegada l'Albert de 10 anys i la tortuga Closca. Els agradava molt el dia de sant Jordi. La diada del 2026, van anar al parc de l'estany on un peix daurat els va tirar una ampolla amb un paperet que deia : heu de fer 3 reptes i tindreu un tresor. El primer repte és que heu de trobar una rosa vermella. A la Closca li agradava molt buscar i de seguida la va trobar darrera d'una roca. El segon repte era trobar un llibre antic. L'Albert que li agradava llegir, va recordar que al parc hi havia una caseta de llibres, la porta però estava tancada... L'Albert va aconseguir obrir la porta amb un clip de dins la motxilla, i damunt d'una cadira el va trobar. El tercer repte era trobar un drac. Un drac???? ... Anem la cova! A l'entrar van veure un enorme drac que els va preguntar? Esteu buscant el tresor de Sant Jordi? M'heu de dir que es regala en aquesta diada, i el tresor serà vostra: Roses i Llibres!!! I el tresor va ser seu, un cofre ple de roses i llibres per regalar.

Espadrò-Kuc, de Martí Angulo Izard

Ara ja ens hem mudat, hem abandonat la terra, i el següent pas és: enviar una nau amb càmera i una plantació de ginesta a l'espai a veure si sobreviu. Tantost van tenir deu imatges boniques les van penjar a les xarxes socials, però se'ls n'hi van colar dues que no tocaven: la primera era el Monstre Espadròndim que es formava per matèria contaminant que es quedava a l'espai, i la segona era la Trablakucu, una granota que podia dirigir les coses cap on ella volia. Els humans van parlar amb ella i li van dir que havia de tornar les andròmines cap a ells, per reutilitzar-les. La Trablakucu va tornar a l'espai i va intentar tornar totes les andròmines als humans, però l'Espadròndim amb els anys s'havia fet molt gran i posava tota la seva ànima perquè les andròmines continuessin contaminant l'espai. En fi, si trobeu una granota ``pedrakus cakus``, aviseu! Que anirà a ajudar a la súper granoteta Trablakucu!

Flor envejosa, de Berta Angulo Izard

Quan en surt una en surten moltes. Semblen molt estranyes, però són meravelloses. Si n'arrenques una, les altres es queden tristes i s'amaguen durant un temps. Viu als boscos humits i al voltant dels gorgs. En cap altre lloc pot créixer. Quan veu una motxilla es fa l'adormida i després, s'adorm de seguida. Vol ser la més vermella. Sempre vol ser ella; la més, i quan una no creix tant, es riu d'ella.

fi

Ho he vist tot, de Berta Riera Garriga

Ho he vist tot. Ho he reflectit amb la força del sol quan m'envaïa, el misteri de la foscor del núvol o l'alegria de l'Arc de Sant Martí mentre ofería tresors als seus peus. He estat llençol dels estels en les nits fosques i he ajudat a posar la lluna en un cove. He emmirallat amors impossibles i se m'han dissolt llàgrimes de tristor. He bressolat dones d'aigua. M'han cercat Narcisos que s'agradaven massa. M'han navegat pètals de ginesta a l'estiu, fulles seques a la tardor; he reflectit les branques pelades d'un hivern massa fred i he renascut amb la primavera esclatant.

Ho he vist tot. Corrues de motxilles. Nens amb banyadors a qui he eriçat la pell de gelor. He arrencat xiscles. He acollit tritons, libèl·lules i serps. M'han pessigollejat els sabaters i besat els peixets. M'he deixat vigilar per l'espiadimonis i he servit mosquits a la granota. He protegit capgrossos de cruels salabrets.

Ho he vist tot. Avui, però, no emmirallo res.

Soc gorg sec, fet crosta d'argila.

Rivalitats espectrals, de Jaume Aragall Miñarro

Habitava prop del gorg Negre, i li agradava voltar de tant en tant per tot el paratge. Va ser així com un dissabte escoltà la conversa d'uns excursionistes sobre la llegenda de les dones d'aigua, i que relacionava el gorg amb aquelles figures femenines mitològiques. I sentí curiositat. Al principi hi acudia als vespres. Més tard, entrada la fosca. I finalment, de matinada. Es delia per poder contemplar la seva esvelta bellesa, i pentinar els seus llargs cabells, si es deixaven... Però ni rastre. La tafaneria inicial es convertí en una obsessió febril, gairebé malaltissa. I badava tot el dia, ociosament, només esperant la posta de sol. Ho provà la nit de Sant Joan, i els dies de qualsevol lluna. I res. Derrotat, una nit, el fantasma girà cua, convençut que allò de les dones d'aigua no deixava de ser una d'aquelles històries que s'expliquen per tenir entretinguda la mainada.

La ginesta, de Mercè Balaguer Cebrià

Surt del refugi quan s'aixeca el dia. De moment, el camí és planer, però els seus pensaments són una muntanya escarpada. Duu la motxilla carregada amb tot el que ell li ha exigít durant sis mesos. Ningú no en pot saber res. Està espantada, li té por. Els companys no han sospitat res quan ha dit que sortia a fer una passejada. Saben que li agrada la muntanya i que la coneix bé. El sender es fa cada vegada més estret i comença a enfilarse. Els pensaments més obscurs li entelen la vista. Ara ha de grimpar per poder pujar. Sua. Està a punt de caure. Segueix. L'ha conegut fa només sis mesos fent la marató del Montsec. Van connectar de seguida. Es van enamorar. Va descobrir massa tard que el xantatge era la seva manera d'estimar.

Van començar les amenaces

—Si em deixes, em mato —li deia.

Ara ell és al cim. El missatge era clar

—Si no puges, em llenço daltabaix.

El groc d'una mata de ginesta la fa estremir i l'olor dolça li omple els ulls. En fa un petit pom, es gira i aixecant el pom enlaire ha arrencat a córrer avall.